

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca podnosi pięć zarzutów dotyczących naruszenia istotnego wymogu proceduralnego oraz naruszenia traktatów i zasad prawa dotyczących ich stosowania: naruszenia prawa do bycia wysłuchanym, naruszenia obowiązku zawiadomienia, niewystarczającego uzasadnienia, naruszenia prawa do obrony oraz oczywistego błędu w ocenie.

Strona skarżąca uważa, że Rada nie wysłuchała strony skarżącej i naruszyła obowiązek zawiadomienia strony skarżącej. Ponadto Rada nie przedstawiła wystarczającego uzasadnienia, które to uchybienie jest tym poważniejsze, że Rada nie odpowiedziała na żądania strony skarżącej dotyczące udostępnienia dokumentów i ogólnego ujawnienia informacji. Wskutek tych pominięć Rada naruszyła prawo do obrony przysługujące stronie skarżącej, której odmówiono możliwości skutecznego ustosunkowania się do ustaleń Rady, jako że ustalenia te nie zostały stronie skarżącej ujawnione. Wbrew twierdzeniu Rady strona skarżąca nie jest „firmą przykrywką” National Iranian Oil Company (NIOC), a w każdym razie Rada nie wykazała, by sama okoliczność, że strona skarżąca została założona jako spółka zależna NIOC, wystarczała to tego, by pociągać za sobą korzyść gospodarczą dla państwa irańskiego wbrew celowi zakwestionowanych środków. Ponadto Rada w sposób oczywisty naruszyła przysługujące stronie skarżącej prawo do obrony i wreszcie dopuściła się oczywistych błędów w ocenie.

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2013 r. — Bank Mellat przeciwko Radzie

(Sprawa T-160/13)

(2013/C 147/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bank Mellat (Teheran, Iran) (przedstawiciele: S. Zaiwalla, P. Reddy, F. Zaiwalla, solicitors, D. Wyatt, QC, i R. Blakeley, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 15 rozporządzenia Rady (UE) nr 1263/2012 ⁽¹⁾; lub
- stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 15 rozporządzenia Rady (UE) nr 1263/2012 w zakresie, w jakim ma on zastosowanie do strony skarżącej; oraz
- uznanie, że art. 1 pkt 6 decyzji Rady 2012/635/WPZiB ⁽²⁾ nie ma zastosowania do strony skarżącej; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że embargo finansowe nie jest „niezbędnym środkiem” i z tego względu jest pozbawione podstawy prawnej na mocy art. 215 TFUE, jako że nie jest logicznie powiązane z odpowiednim celem polityki zagranicznej.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że embargo finansowe jest w każdym razie nieproporcjonalne do rzekomo realizowanego celu polityki zagranicznej i tym samym jest pozbawione podstawy prawnej na mocy art. 215 TFUE.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że embargo finansowe jest sprzeczne z ogólnymi zasadami prawa Unii i z art. 215 ust. 3 TFUE w szczególności oraz jest sprzeczne z zasadami proporcjonalności, pewności prawa, zakazu arbitralnego działania i wymogiem, zgodnie z którym sankcje powinny obejmować niezbędne gwarancje prawne.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że embargo finansowe narusza przysługujące stronie skarżącej prawa własności, prawa do prowadzenia działalności gospodarczej i prawa do swobodnego przepływu kapitału oraz zasadę proporcjonalności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1263/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 356, s. 34).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. dotycząca zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 282, s. 58).

Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2013 r. — Magic Mountain Kletterhallen i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-162/13)

(2013/C 147/46)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Magic Mountain Kletterhallen GmbH (Berlin, Niemcy), Kletterhallenverband Klever e.V. (Lipsk, Niemcy), Neoliet Beheer BV (Son, Niderlandy) i Pedriza BV (Haarlem, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci M. von Oppen i A. Gerdung)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie na podstawie art. 264 ust. 1 TFUE nieważności decyzji Komisji C(2012) 8761 wersja ostateczna z dnia 5 grudnia 2012 r. dotyczącej pomocy państwa SA.33952 (2012/NN) — Niemcy, Kletteranlagen des Deutschen Alpenvereins;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE

— Skarżący twierdzą w ramach tego zarzutu, że Komisja niesłusznie stwierdziła, że sporna pomoc jest zgodna z rynkiem wewnętrznym, gdyż nie występują przesłanki art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE. Skarżący twierdzą, że pomoc nie służy celowi wspólnego interesu. W tym kontekście podnoszą m.in., że wykazuje się to tylko poprzez niewydolność rynku, czego w tej sprawie brak. Skarżący twierdzą ponadto, że brak jest zgodności w rozumieniu art. 106 ust. 2 TFUE. Ponadto ich zdaniem pomoc nie nadaje się do usunięcia rzekomego problemu efektywności rynku. Poza tym pomoc nie ma skutku pobudzającego. Komisja jedynie domniemywa skutku pobudzającego. Do tego pomoc jest nieproporcjonalna. Komisja domniemywa jedynie, że władze krajowe gwarantują proporcjonalność poszczególnej pomocy, i opiera swoje domniemanie błędnie na statusie użyteczności publicznej zainteresowanego stowarzyszenia. Skarżący kwestionują ponadto nieprawidłowe rozważenie interesów przez Komisję. Komisja nie porównała negatywnych i pozytywnych skutków pomocy. W końcu w tym kontekście podnosi się, że pomoc na funkcjonowanie (a przyznana pomoc stanowi przede wszystkim pomoc na funkcjonowanie) w razie wątpliwości jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym.

2) Zarzut drugi dotyczący braku wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego

— Skarżący podnoszą w tym miejscu, że Komisja niesłusznie mimo poważnych trudności przy ocenie zgodności pomocy z rynkiem wewnętrznym nie wszczęła formalnego postępowania wyjaśniającego. Wskazówką poważnych trudności jest długi czas trwania wstępnego postępowania wyjaśniającego — tu ponad rok. Mimo to Komisja nie zapewniła wystarczającego zbadania niezbędnych faktów. Zdaniem skarżących niezbędne dokładne zbadanie rynku hal do wspinaczki mogło odbyć się tylko w ramach formalnego postępowania wyjaśniającego. Ponadto rozpatrywana przez Komisję skarga poruszała trudne kwestie prawne dotyczące działalności gospodarczej stowarzyszeń użyteczności publicznej. Skarżący twierdzą również, że jako konkurujące przedsiębiorstwa względnie związki przedsiębiorstw są zainteresowanymi stronami zgodnie z art. 1 lit. h) rozporządzenia (WE) nr 659/1999 i mają prawo do przedstawienia uwag w formalnym postępowaniu wyjaśniającym zgodnie z art. 108 ust. 2 TFUE, którego zostali pozbawieni wskutek błędnej decyzji o niewszczęciu tego postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2013 r. — Sun Capital Partners przeciwko OHIM — Sun Capital Partners (SUN CAPITAL)

(Sprawa T-164/13)

(2013/C 147/47)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sun Capital Partners, Inc. (Nowy Jork, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: P.A. Dubois, solicitor, D. Alexander, QC, i F. Clark, barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Sun Capital Partners Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie zaskarżonej decyzji Izby Odwoławczej; lub
- przekazanie sprawy Izbie Odwoławczej celem ponownego rozpatrzenia;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą;
- obciążenie Sun Capital Partners Ltd, w przypadku wstąpienia przez nią do postępowania w charakterze interwenienta, kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Słowny znak towarowy „SUN CAPITAL” — wspólnotowy znak towarowy nr 2 942 654

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Sun Capital Partners Ltd

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Podstawy unieważnienia wskazane w art. 53 ust. 1 i art. 8 ust. 4 rozporządzenia Rady nr 207/2009

Decyzja Wydziału Unieważnień: Unieważnienie zakwestionowanego wspólnotowego znaku towarowego